

Forhold. En Gang var det saaledes, at de havde en lille Havn paa en Holm uden for Saltbæk Vig. Uden for denne Vig laa to Holme, Store Vroj og Lille Vroj, og der var i Vigen en indadgaende og udadgaende Strøm, som holdt den lille Havn aaben. Sejerøboerne havde en for den Tid fyldestgørende Landgang, men det forandrede, da i 1865 Saltbæk Vig blev inddæmmet, og der blev lagt Moler saavel mellem Land til begge Sider af Holmene som mellem disse to Holme. Ved et Forlig, som afsluttedes ved en Landvæsenskommission den 4de Oktober 1865, paatog det Selskab, som foretog Inddæmningen, sig at sikre Sejerøboerne et Landingssted med mindst 4 Fods Dybde i Havnen, et meget beskedent Forlangende. Dette er imidlertid ikke opfyldt. Tilstanden er nu saadan, som flere Gange fremdraget her i Tinget i en Periode, hvor jeg ikke var Medlem, at man slet ikke kan komme i Land med Baad, men at man fra Baaden skal i en Jolle, og saa har man endda vanskelig ved at komme i Land. For Postens Overførelse er der stor Vanskelighed, saaledes at baade Sagerne og de Personer, der føres med Posten, ere udsatte, om ikke for Fare, saa dog for at blive vaade, hvilket for Genstandenes Vedkommende kan være meget skadeligt, og for Personernes Vedkommende i alt Fald ubehageligt. Sejerøboerne have ikke Udsigt til at faa den Havn, der var dem kontraktmæssig tilsikret, fordi det Depositum, der var stillet af Selskabet til Fyldestgørelse af Forpligtelsen, er løsgivet af Indenrigsministeriet, saa at Sejerøboerne intet have at holde sig til. Der er gentagende, naar dette har været for, af Indenrigsministeriet henvist til, at de maatte ved privat Søgsmaal se at faa Selskabet eller dets Efterfølger til at opfylde sine kontraktmæssige Forpligtelser. Det er nu vanskeligt for en lille Øs Befolkning at faa den Retssag gennemført, men der er vist heller ikke realt stor Udsigt til, at der kan opnaas noget. Men selv om hele dette Forhold ikke havde været der, tror jeg, at Staten gennem sit Postvæsen har nogen Forpligtelse til at tilvejebringe en rimelig Postforbindelse mellem Sejerø og Sjælland, og de Krav, som man for nogle og tredive Aar siden fandt nogenlunde fyldestgørende, ville naturligvis ikke være det nu. Om endogsaa Sejerøboerne gennemførte en Proces og vandt den, og selv om der saa hos den overvundne Modpart var Midler til at foretage det pligtige lille Havneanlæg, vilde det, de opnaede, dog ikke være

fyldstgørende for de nuværende Tider. Der indkom allerede for en Del Aar siden et Andragende om denne Sag her i Tinget, af den daværende Repræsent for Kredsen blev Sagen begrundet, og Andragendet blev henvist til Indenrigsministeren. Der blev da i Efteraaret 1888 svaret af Indenrigsministeren, at denne Sag var under Overvejelse af Postbestyrelsen. Nu ved jeg meget vel, at den har været under Overvejelse af Postbestyrelsen, men jeg ved ogsaa, at naar jeg i min sidste parlamentariske Periode er kommen over til det gode lille Sejrø, har jeg fundet Forholdene ikke uforandrede, men slettere, end de nogen Sinde have været. Jeg tillader mig derfor at fremdrage denne Sag igen med Anmodning til den højtærede Indenrigsminister om at meddele de Oplysninger, som jeg er overbevist om, at han er i Besiddelse af, om hvad der fra Indenrigsministeriets, særlig Postbestyrelsens, Side er gjort i denne Henseende, og jeg haaber, at saadanne Oplysninger vil give Sejerøboerne Udsigt til nu endelig at faa en forsvarlig Postforbindelse med Sjælland.

Foruden disse to lokale Spørgsmaal vil jeg tillade mig at berøre en Enkelthed, som har almindelig Betydning om end Sagen for mig ogsaa er fremkommen som et lokalt Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, der staar i Forbindelse med Jærnbanevæsenets Indtægter. Ved Jærnbane-takstlovens § 65 blev der, i Overensstemmelse med tidligere Praksis, meddelt Indenrigsministeren Bemyndigelse til at tilstede Fribefordring efter Ministerens Skøn. I Kraft af denne Bemyndigelse blev der meddelt Folkeskolens Disciple med deres Lærere nogen Adgang til fri Befordring med visse stærke Begrænsninger, som jeg maa anse for forstandige, bl. a. navnlig, at de ikke fik Lov til at komme med Ekspres- eller Iltog, at der ikke maatte komme mere end een Lærer med for hvert Hold af 40 Disciple, og at der ikke blev meddelt nogen Skole en saadan Fribefordring mere end een Gang om Aaret. Da denne lille Adgang til Fribefordring tit er et stort Gode for Folkeskolen, idet Skolebørnene kunne komme et Par Mil hen og se enten en ualmindelig Seværdighed eller høre noget ualmindelig godt, maaske se en Udstilling, der kan være af Interesse for Børnenes Oplysning eller lignende, eller blot forfriske sig i Samvær med gode Mænd, der have Interesse for Skolen og kunne give dem et godt Ord ved denne Lejlighed, har jeg med Beklagelse set, at der er sat en Indskrænkning til, som er til